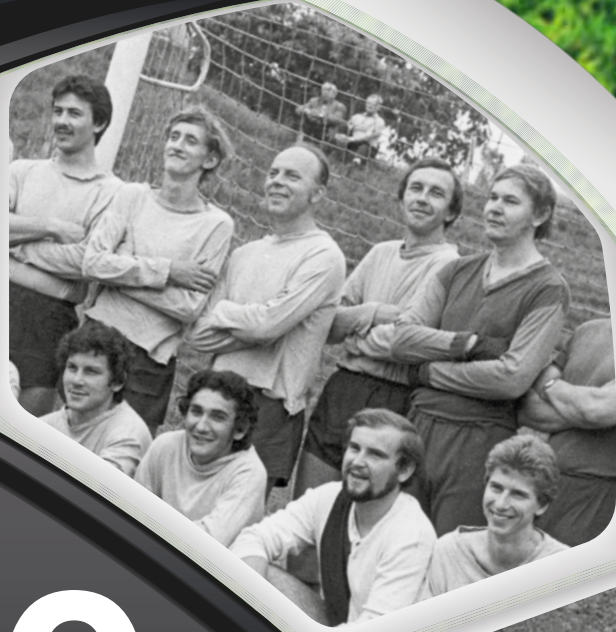

90
let
SK Husinec-Řež

Fotbalový klub SK Husinec-Řež tvoří již 90 let nedílnou součást života naší obce. Za tu dobu se v něm vystřídala celá řada hráčů, funkcionářů a také diváků, kteří společně zažili mnohá slavná vítězství i sportovní zklamání. Fotbal jim byl zábavou i útechou, předmětem starostí i zdrojem radosti. Zájem o hru a o klub spojil dohromady různé generace, protože klub, to není jenom život sportovní, ale znamená v životě jeho členů mnohem víc. Právě v klubu se vytváří a utužují přátelství, formují a vychovávají se nové generace. S klubem se pojí nepřeborné množství krásných vzpomínek, které stojí za to vypravovat. Blížící se devadesáté výročí našeho klubu přirozeně vybízí k bilancování a k zamýšlení nad jeho historií. Na podnět Karla Černého jsem se toho rád ujal a pokusil se krátce shrnout obsáhlou klubovou historii. Brožurka, kterou držíte v ruce, je výsledkem mých snah. Klade si za cíl především připomenout zásadní momenty spojené s fotbalem v naší obci. Na poměrně malém prostoru bohužel nebylo možné podat detailní popis všech zajímavých událostí a již vůbec nebylo možné zmínit všechny členy. Jasně se ale ukázalo, jak byl život našeho klubu vzdor nejrozumnějším nástrahám minulých desetiletí pestrý. Již na tomto místě si snad mohu dovolit vyslovit jeden ze závěrů, který jsem si o našem klubu udělal. I přesto, že se nedosáhlo žádných závažných sportovních výsledků, které by oslňovaly fotbalové odborníky a plnily první stánky sportovních žurnálů, měla činnost našeho klubu smysl. Pestrá a snad i poutavá historie ukazuje, že to stálo za to, stojí to za to a doufám, že i v budoucnu bude našim fotbalovým členům stát za to klubu něco obětovat. Právě proto věnuji tuto brožurku všem těm, kteří po léta usilovně a nezištně pracovali pro klub.

Jiří Šoukal, člen SK Husinec-Řež

Na fotografii vpravo mužstvo z první poloviny 40. let

Dějiny SK Husinec-Řež

Dějiny našeho klubu se začaly psát ve 20. letech 20. století, v době, kdy se kopaná v českých zemích hrála již přes 30 let, v kolébce tohoto sportu v Anglii dokonce přes šedesát let. Za tu dobu se u nás stal fotbal nejpobulárnějším sportem, Československá asociace fotballová měla už přes 100 000 členů a fotbalová reprezentace si získala mezinárodní renomé. Nejslavnější české kluby, Sparta a Slavia, tehdy patřily k nejlepším mužstvům kontinentální Evropy a šířily slávu tzv. české uličky.

Pro rozvoj fotbalu v Husinci a Řeži byl klíčový nárůst počtu obyvatel, který souvisel se zřízením cementárny Silika, jež nabízela množství pracovních příležitostí. S příchodem nových obyvatel zároveň došlo i ke stavebnímu rozvoji a v obci se nyní mohly uchytit i další živnosti, takže se počet obyvatel značně zvýšil. Mezi nově přichozími i původními obyvateli se našlo dost mužů, kteří spolu začali rekreačně hrát kopanou. Už v roce 1928 se setkávala parta, která sehrála několik přátelských zápasů. Ačkoli jejich herní výsledky nebyly nijak fenomenální, za 10 zápasů měli skóre 19:82, brzy se mezi nimi začala formovat myšlenka na vytvoření

fotbalového klubu. Hráči se opakovaně scházeli a celou otázku projednávali v hospodě u Václava Laštovky v Řeži čp. 8, jejich funkce a úkoly se ale neustále měnily, až nikdo nevěděl, co kdo vlastně dělá. Iniciativy se nakonec ujal František Cechl, který společně s Václavem Křišťůfkem žádal okresní správu politickou o zřízení spolku, což bylo povoleno. 24. února 1929 se pak konala ustavující schůze Sportovního sdružení Husinec-Řež (SS HŘ), na kterém byl zvolen správní výbor, který měl řídit chod klubu. Předsedou se stal Josef Nosek z Husince, pozici místopředsedy zaujal Václav Křišťůfek z Řeže a o pár dní později se rozdělily i další funkce.

Klíčovou pozici jednatele zastával František Cechl, který se svou aktivitou výrazně zasloužil o zdárný rozvoj klubu. Už 16. března 1929 klub uspořádal v hospodě Václava Laštovky Josefský večírek, z jehož výtěžku si koupil 11 párů kopaček, 12 párů stulpen a 11 modrých dresů s rudými podélnými pruhy. Černé trenýrky ušila Helena Nebeská. Brzy se přidala celá řada nových hráčů nejen z obce, ale také z Dolan, Klecan a Větrušic. Hned na jaře klub sehrál několik zápasů a nevedl si vůbec špatně. V prvním zápase sice podlehl AFK Žalov 1:2, ale v dalších utkáních porazil SK Kamýk 2:1, AFK Žalov 5:3, Úholičky 4:2 a SK Roztokám jen těsně podlehl 3:4. Prvním kapitánem byl zvolen tehdy devatenáctiletý Karel Pšenička, po prvních zápasech však došlo ke sporům mezi hráči, někteří z klubu odešli.

Od léta 1929 zastával funkci kapitána František Nebeský. Klub okamžitě zaujal významné postavení mezi místními spolky.

Nejenže pořádal zábavy v hospodě (vedle zmiňované Josefské také pouťovou zábavu v srpnu a později mikulášskou), ale také se mu díky Františku Cechlovi podařilo pronajmout pozemky pana Zimmera, kde si udělal hřiště. To pak zapůjčoval místnímu DTJ (Dělnická tělovýchovná jednota) a hasičům. Protektorem klubu, který finančně podpořila i obec, se stal tehdejší senátor a starosta obce Rudolf Jaroš. Sportovní sdružení se už v roce 1929 stalo členem Československé asociace fotbalové a mělo nakročeno k zářné budoucnosti. Jenže v roce 1930 se František Cechl, zaměstnáním obchodní cestující, musel přestěhovat a po jeho odchodu se klub začal rozpadat. Novým jednatelem se stal Václav Doležal, ale odchodům hráčů už se nepodařilo zabránit a činnost klubu ustala. V roce 1931 byl klub vyškrtnut z fotbalového svazu a o rok později byl oficiálně vymazán z rejstříku spolků. Kromě odchodu klíčové osobnosti F. Cechla byla příčinou zániku také

slabá členská základna. Během roku 1929 sice do klubu přišlo množství hráčů z okolních obcí (z Klecan, Větrušic nebo Dolan), ale ti se brzy navzájem neshodli a klub opustili. Část aktivních členů navíc buď vůbec nebydlela v obci (např. trenér Souček), nebo zde byla jen přechodně (např. předseda Nosek, jednatel Cechl) a po jejich odchodu se místním nepodařilo udržet fungující spolek. V následujících letech se proto zájemci o fotbal přesunuli do jiných klubů. Například AFK Žalov už dlouhodobě hrál v řádných soutěžích, v první polovině 30. let se k nim přidaly i SK Klecany a Větrušický SK, za které někteří hráči

Pohled na obec na přelomu 30. a 40. let, kdy se fotbalové hřiště nacházelo pod vilou Aloise Srdce v levém rohu fotografie

nastupovali, a SK Veltěž. Ostatní buď s kopanou skončili, nebo ji pěstovali jen neorganizovaně mezi sebou, případně v DTJ. Rychlý zánik klubu tehdy nebyl tak neobvyklý, dělo se to naopak velmi často. Z nejbližších klubů se to stalo například v Klecanech, kde ve 20. letech zanikly místní Vltavan a Union a po několika letech se tam obnovil fotbal v SK Klecany.

Až koncem 30. let dozrála situace k tomu, že se mohl fotbal v obci obnovit, tentokrát pod názvem Sportovní klub Husinec-Řež (SK Husinec-Řež). U jeho zrodu stály některé osobnosti, které se angažovaly již v SS HŘ. Pokladníkem se stal například Rudolf Kejmar z Husince, který dělal pokladníka již v SS HŘ, tehdy mu ovšem bylo pouhých 17 let. Dále pak Václav Nebeský, František Nebeský, František Studnička a Josef a Václav Doležalovi. Oproti předchozímu pokusu měl klub mnohem větší počet členů, kteří měli k obci blízký vztah, a to se pozitivně projevilo i na jeho pevném zakotvení. Klub tehdy zvolil zelené barvy a jeho znak odkazoval zeleným kalichem ke slavné husitské historii českého národa, ke které měl Husinec jako domnělé, avšak nikdy nepotvrzené rodiště Jana Husa svůj svébytný vztah. V srpnu 1939 Zemský úřad povolil existenci spolku a ten se ihned naplno začal věnovat sportovní činnosti. Již na podzim 1939 se klub předvedl na posvícení v Žalově, kde podle dobového tisku hrál „nový snaživý klub Husinec-Řež“ a z dochovaných zpráv vyplývá, že se představili i žáci a dorostenci SK Husinec-Řež. O pár měsíců později nechyběl náš klub na slavnostním otevření hřiště v Klecanech, se kterým byl spojen turnaj, v rámci něhož obsadil 3. místo.

Razítka, která klub používal v letech 1939 – 1948

První sezony naši nastupovali v nejnižší III. třídě okresu Praha-venkov. V sedmičlenné skupině byli jejich soupeři Žalov, Lysolaje, Sparta Suchdol, Klecany, Horoměřice a Větrušice. Jako zlý muž týmu se profiloval Pšenička, když už na začátku srpna, při startu sezony, dostal stop na čtyři týdny za surovou hru. Větší tresty dostávali i dal-

ší hráči, např. Venta nebo Fofonka a za jakési provinění tehdy dokonce samotný klub potrestal hráče Hendrycha, což ale komise rozhodčích nebrala na vědomí. Právě v těchto dobách se odehrála tradovaná historka o tom, jak hráči ve vzteku hnali rozhodčího až do Vltavy.

Mužstvo z první poloviny 40. let, horní řada zleva: 1. Vladimír Hodan, 2. Hendrych, 3. Áda Trešl, 4. Alois Srdce, 5. Hendrych, 6. Jindřich Vrba, 7. Pavlík, 8. Josef Srba, dolní řada zleva: 1. Stanislav Laštovka, 2. Ladislav Haller, 3. Vlasta Pšenička

Po prvních sezonách, kdy mužstvo končilo na chvostu tabulky, se v sezoně 1942/1943 podařilo vyhrát III. třídu oddělení Praha E.

Až za nimi skončili v tomto pořadí SK Braník, SK Klecany, Studentský SK, Viktoria Vršovice, Viktoria Štěrboholy, SK Merkur, TSK Racek, Poštovní Vršovice, Čecho Maraňon Žižkov a postoupit do II. třídy. Vítězství v soutěži bylo o to cennější, že od sezony 1943/1944 se zaváděla i IV. třída, takže tým měl díky tomu najednou pod sebou dvě nižší soutěže. Hned další sezonu ale mužstvo obsadilo poslední příčku a sestoupilo zpět do III. třídy. V době války se zde pohybovali zajímaví hráči, podle dobového tisku dokonce Josef Sazama z SK Husinec-Řež přestoupil

do Slavie, a brankář Ladislav Haller odešel do Viktorie Žižkov. Za úspěšný tým tehdy dále nastupovali například Vladimír Hodan, bratři Hendrychové, Alois Srdce, Áda Trešl, Jindřich Vrba, Pavlík, Stanislav Laštovka, Josef Srba a Vlasta Pšenička. Ze starších hráčů si zahráli například František Rudolf a také Václav Nebeský a Josef Pleticha, než byli odvedeni do koncentračního tábora.

Medaile k postupu do III. třídy

Stará garda ze 40. let

Za války pozice klubu v obci sílila i díky tomu, že činnost Sokola i DTJ byla v celém protektorátu zastavena, zatímco fotbalový klub měl jako zcela neideologický a nepolitický spolek volné pole působnosti. Činnost Sboru dobrovolných hasičů v Husinci také upadala a fotbalisté proto zůstali jediným spolkem, který se aktivně a pravidelně věnoval své činnosti. Navíc ve

velké míře zapojoval také mládež. I proto se obec snažila klubu vyjít vstříc při stavbě tolik potřebného hřiště.

Zpočátku klub využíval hlinité hřiště naproti vile nakhadatele Aloise Srdce, který byl ostatně členem klubu, tým finančně podporoval a chvíli také seděl v klubovém výboru, a Alois Srdce mladší i hrál. Již od roku 1939 se ale vyjednávalo s bývalou firmou Silika a jejími dědici, aby pronajala pozemek mezi bývalou pískovnou a domem čp. 37. Po získání tohoto pozemku se členové intenzivně věnovali výstavbě nového hřiště, na které se finančně podílela i obec. V roce 1941 bylo hlinité hřiště schváleno jako způsobilé k mistrovským zápasům a postup se slavil právě na tomto 90 m dlouhém a 56 m širokém hřišti. Ještě před koncem války se ale začalo uvažovat o výstavbě nového hřiště, na jehož stavbě se měli podílet i hasiči. Po skončení války se pak přistoupilo k budování tzv. stadionu v Řeži. Organizaci stavby si nakonec vzala na starost obec, která neváhala na stavbu použít i osoby z internačního tábora pro Němce a kolaboranty v nedalekém Žalově.

Vyhroubením bývalé pískovny továrny Silika se docílilo toho, že svah nad hřištěm působil jako tribuna a hřišti se proto říkalo „stadion“.

Hrací plocha byla písková, měřila 98,8 m na délku a 64,8 m na šířku a převlékárna pro hráče a rozhodčího se nacházela v domě proti hřišti. Slavnostní otevření hřiště proběhlo 1. května 1946, při něm tehdejší mužstvo SK Husinec-Řež pod vedením svého kapitána Vladimíra Hodana slavně porazilo Větrušice 3:0. Nové hřiště ale ke svým akcím používali také hasiči a Sokol.

Zatímco předsedové SK Husinec-Řež se v první polovině 40. let neustále měnili (Josef Chalupa, Jan Diviš, František Studnička, Vlasta Pšenička, Jaroslav Broft), důležitou

Fotografie ze stavby „stadionu“ v Řeži

V letech 1941–1946 se hrálo na hřišti nad bývalou písečnou továrnou Silika

pozici jednatele kontinuálně zastával Jaroslav Prodělal a pokladnu držel již zmiňovaný Rudolf Kejmar. V roce 1945 byl předsedou klubu zvolen Jan Diviš, který se o rok později stal i starostou obce (tato funkce měla v poválečném období název předseda Místního národního výboru – MNV). Pozici jednatele zaujal Vladimír Hodan.

Po válce hrál klub důležitou společenskou úlohu v obci, sdružoval lidi, pořádal různé zábavy, v roce 1947 měl dokonce 72 členů, čímž převyšoval všechny okolní fotbalové kluby. Sportovně se ale dařilo už méně. V sezoně 1945/1946 obsadil tým ve III. třídě poslední 12. místo a nesestoupil jen proto, že IV. třídy byly zrušeny a ze III. třídy proto nesestupoval nikdo. V následující sezoně pak klub skončil předposlední, když z 18 zápasů jen 3 vyhrál a dvakrát remizoval.

V roce 1948 došlo v Československu k rozsáhlým společenským a politickým změnám, které se silně projevily i v organizaci sportu a tělovýchovy.

Výrazným rysem těchto změn byla snaha vytvořit jednotnou organizaci tělovýchovy a sportu, kterou měl provádět Sokol. To vedlo k tomu, že všechny sportovní kluby a tělovýchovné spolky musely vstoupit do Sokola. Tím došlo ke spojení všech sportovních spolků v místě do jedné společné organizace, tzv. Tělovýchovné jednoty – TJ). SK Husinec-Řež se v důsledku toho přeměnil na oddíl kopané v rámci TJ Sokol Husinec-Řež, která tak pod jednotným vedením soustředila i další sportovní a tělovýchovné spolky v obci. Jednotlivé oddíly měly vlastní vedení, které se zabývalo konkrétní sportovní činností, v zásadních otázkách však podléhalo TJ. V prvních letech v čele místního TJ Sokol stanul ředitel školy Alois Biel, který reprezentoval tradiční tělovýchovu ještě z původního Sokola, z členů fotbalového oddílu do vedení Sokola zpočátku pronikli pouze František Studnička, Jaroslav Hudeček a Otto Prášil, předsedou fotbalového oddílu zůstával i v roce 1950 Jan Diviš a funkci jednatele vykonával Otto Prášil. Fotbalový oddíl do jisté míry žil vlastními problémy, které se točily zpravidla okolo jednotlivých zápasů. Spojení s ostatními sportovními

oddíly v jeden celek však přesto vyvolávalo drobné třenice, zejména pokud šlo o čerpání finančních prostředků, které byly společné. To se naplno projevilo zejména v roce 1953, kdy proběhla měnová reforma a TJ Sokol přišel o část finanční hotovosti, o kterou se musely všechny oddíly dělit. Zástupce TJ Sokol také tradičně míval místo na kandidátce Národní fronty, čímž se zajišťovalo, že alespoň někdo z organizace bude mít vliv na rozhodování o osudu obce a bude hájit zájmy tělovýchovné jednoty. Reálně ovšem obec řídili čelní představitelé místního KSČ. V druhé polovině 50. let se mezi ně dostal i hráč a funkcionář fotbalového oddílu Václav Macal, který delší dobu zastával pozici tajemníka Místního národního výboru.

Na hřišti se konávala i veřejná sokolská cvičení

Fotbalisty na konci 40. let zasáhla i další výrazná změna, která měla politické pozadí. V souvislosti s nadšeným přebíráním sovětských vzorů na přelomu 40. a 50. let se měnil i herní systém fotbalových soutěží v celém Československu. Od roku 1949 se již nehrálo tradičním systémem pod-

zim – jaro, podle kterého každá nová sezona začínala na podzim a končila na jaře příštího roku. Nově se podle sovětského vzoru fotbalová sezona odehrávala během jednoho kalendářního roku systémem jaro – podzim. Sezona 1948/49 proto skončila rozehraná v polovině, což našemu týmu příliš nevyhovovalo, protože byl v tabulce poslední a od jara 1949 se začínalo hrát novým systémem. Tento systém, který kvůli dlouhé zimě funguje v Rusku dodnes, se ale do středoevropského prostředí příliš nehodil, a proto byl v souvislosti s pozvolnou destalinizací a uvolňováním atmosféry v roce 1956 zrušen a fotbalové soutěže se od sezony 1957/1958 vrátily ke svému tradičnímu rozložení sezony.

Reorganizacemi prošly i fotbalové soutěže, v roce 1951 byly zrušeny všechny třídy a divize a soutěže se zredukovaly pouze na tzv. mistrovství.

Hrálo se proto mistrovství republiky, krajů a okresů. Všechny týmy z II., III. a IV. tříd hrály mistrovství okresu, v rámci kterého existovala řada početných skupin na stejné úrovni, jejichž vítězové se pak utkali o titul mistra okresu. Systém však příliš dlouho nevydržel a již v roce 1957 se znovuzaváděly třídy odstupňované podle výkonnosti. Naš fotbalový oddíl i v této době hrával na nejnižší úrovni. Fotbalovým životem zamíchaly i správní reformy, když se zaváděly kraje a upravovaly okresy, nejprve v roce 1949 a potom v roce 1960. Na to navazovaly i zmiňované úpravy fotbalových soutěží a Řež tak přišla o své tradiční soupeře z Libčic, Žalova, Roztok nebo Lysolají. Přátelské styky těchto klubů se však udržely, zejména s Libčicemi se dodnes čas od času hrají přáteláky a po dlouhá léta také naši mladí hráči odcházeli do dorostu buď do Roztok, nebo do Libčic.

Kromě toho prošla tělovýchova a sport v 50. letech dalšími reorganizacemi. V roce 1952 byla zrušena Československá obec sokolská a řízení sportovní činnosti místo ní převzaly výbory pro tělesnou výchovu a sport zřízené při okresech, krajích i při národních výborech. Veškerá majetková práva a závazky místních sokolských jednot se převáděly na příslušné závodní skupiny ROH. Tím došlo v podstatě ke zničení sokolských jednot, které ztrácely svoje majetky, organizační základ a v některých případech zůstávalo už jenom jméno. Nově je nahrazovala DSO Sokol (Dobrovolná sportovní organizace), která měla organizovat a provádět tělovýchovu a sport mezi pracujícími na venkově a v menších městech. Proto náš klub krátce vystupoval pod jménem DSO. V době rozsáhlých organizačních změn na přelomu 40. a 50. let změn v mužstvu hráli například Jiří Zajíček, Jindřich Vrba, Alois Srdce, Vladimír Hodan, Václav Křišťufek mladší, Milda Brzybohatý, Ladislav Řezáč, František Rudolf (brankář) a další.

Mužstvo z přelomu 40. a 50. let, horní řada zleva: 1. Framberk, 2. ..., 3. ..., 4. Jiří Zajíček, 5. Václav Křišťufek, 6. Jiří Widner, 7. Milda Brzybohatý, 8. Kamil Janík, Dolní řada zleva: 1. Ladislav Řezáč, 2. Alois Srdce, 3. František Rudolf (brankář), 4. ...

Od roku 1955 začala poměry v obci významným způsobem ovlivňovat výstavba výzkumného ústavu.

V souvislosti s tím přišlo do obce množství pracovníků, kteří se podíleli na výstavbě ústavu a zároveň se začali sportovně organizovat. Zpočátku své sportovní aktivity vykonávali v rámci ROH svého podniku. Již v roce 1956 ale došlo ke sloučení místního DSO se sportovní organizací zaměstnanců Ingstavu a vznikl tak TJ Tatrán-Ingstav Řež, v jehož rámci fungovaly oddíly fotbalu, házené a ping pongu. Předsedou nově vytvořené tělovýchovné jednoty se stal Hykl a místopředsedou Josef Kott, oba spojení více se stavbou ústavu než s obcí. Vzhledem k tomu, že stavba jaderného ústavu podléhala nejprísnějšímu utajení, fungovala zde závodní stráž, která měla na starosti hlídání celého objektu. Závodní stráž se skládala částečně z místních obyvatel a částečně z vojáků, kteří ve volném čase začali nastupovat za zdejší celek. Ten proto nějaký čas nesl pojmenování Rudá hvězda, což byl název, který příslušel všem oddílům spadajícím pod ministerstvo vnitra. Tehdy se ve fotbalovém oddílu začal významně angažovat Václav Macal, který nejprve přišel jako zaměstnanec Ingstavu a posléze se stal velitelem závodní stráže ústavu. Společně s ním na přelomu 50. a 60. let nastupovali například Václav Srba, Jiří Widner, Josef Hladík, Kešner a další. Mezi nimi byl také Bronislav Samsoněk, který si v sezoně 1960/1961 dokonce zahrál i první ligu za Slavii (tehdy Dynamo Praha). Významnou úlohu sehrával tehdy důstojník Kešner, který sháněl nové hráče odjinud, nejčastěji z vojenského prostředí. Ve vedení klubu se během 50. let angažoval také František Rudolf, pokladnu drželi Kotelenský, Josef Pokorný a jednatelem byl Josef Bouček, kterého v roce 1962 nahradil tehdy velmi mladý Miloslav Sazma.

Mužstvo z doby, kdy byla v Řeži vojenská posádka na hlídání ÚJF, horní řada zleva: 1. František Rudolf, 2. Máša, 3. Jiří Widner, 4. Kešner, 5. Václav Macal, 6. Václav Srba, 7. Kejmar, 8. Josef Hladík, 9. Bronislav Samsoněk (ostatní vojáci)

Velké změny probíhaly i na celostátní úrovni, když byl po dlouhém a usilovném jednání v roce 1957 vytvořen Československý svaz tělesné výchovy (ČSTV), který zastřešil veškeré sportovní složky v Československu v rámci krajů a okresů. V rámci ČSTV pak fungoval fotbal několik následujících desetiletí. ČSTV bylo až v roce 2013 přeměno na Českou unii sportu, v rámci níž i nadále pokračuje Fotbalová asociace ČR.

Po dokončení ústavu a odchodu Ingstavu z obce se místní tělovýchovná jednota opět přejmenovala, tentokrát na TJ Sokol Řež. V polovině 60. let měla sportovní organizace 140 členů, jejich součástí však byl i nově vzniklý turistický oddíl a základní tělocvik, takže přesný počet členů fotbalového oddílu nelze říci.

V první polovině 60. let ještě větší část mužstva tvořili vojáci. Branku hájil Jeřábek, občas ho již střídal mladý Miloslav

Sazma a dále hráli Jiří Widner, Roula, Hořínek, Samsoněk, Josef Hladík, Oldřich Münzberger a další. Mužstvo předvádělo poměrně atraktivní fotbal a dávalo pěkné góly. Zejména Josef Hladík, specialista na standardní situace, byl schoopen opakovaně oběma nohama umisťovat balony tam, kam předem řekl, čímž nejen dával důležité góly, ale také deprimoval brankáře soupeřů. Tehdejší mužstvo mělo velkou šanci postoupit do vyšší soutěže, nakonec ale neuspělo, což vedlo k různým rozepřím v rámci týmu a k odchodům některých hráčů. To umožnilo nástup nových fotbalistů, kteří se do té doby mohli jen obtížně prosadit.

Ještě v 60. letech totiž platilo pravidlo, podle kterého se mohl střídát jen jeden hráč, což značně zvyšovalo konkurenci v týmu.

Po odchodu některých vojáků se ale kádr značně obměnil a do mužstva se začali dostávat i další místní hráči, zároveň se otevřela možnost i pro některé mladší fotbalisty. V druhé polovině 60. let mužstvo tvořili Jiří Lacina, Petr Lacina, Jiří Šoukal, Jaroslav Damek, Oldřich Bouška, Miloslav Sazma, Václav Křišťůfek, Václav Doležal, Miroslav Srba, Václav Pastyřík, Šik a další.

Doprava na venkovní zápasy ještě tehdy nebyla ideální, často se jezdilo na kolech, občas vypomohl bývalý hráč Václav Srba, který řídil V3S a vozil mužstvo na hřiště soupeřů. I cestování k zápasům ale mohlo být zdrojem nezapomenutelných okamžiků, jednou se stalo, že mu cestou zpátky z Větrušic upadlo z V3S kolo. Jindy zase omylem mužstvo dorazilo na místo zápasu o několik hodin dříve, a nečekaně získaný čas strávilo v tamní hospodě, což se projevilo i na výkonu v zápase. Nedílnou součástí bývalo posezení v hospodě V Luhu a konaly se zábavy v hospodě v Husinci. Jednou za čas se také pořádal víkendový zájezd. Několikrát se takhle vyjelo například do jižních Čech (Nové Hradky, 1966, 1994, Halamky 2006).

Velký nárůst obyvatel obce z konce 50. a začátku 60. let, který bezprostředně souvisel se vznikem Ústavu jaderného výzkumu (dnešní areál ÚJV Řež, a. s.), se výrazně projevil i v následujících letech.

Zatímco od konce 50. let přicházeli dospělí, často i zkušenější hráči a různě se zapojovali do mužstva, v druhé polovině 60. let začal růst i počet místních dětí, které měli zájem o fotbal. V roce 1967 počet dětí ve škole překročil 50 a v následujících letech jich ještě přibývalo. Péče o mládež vždy byla důležitou součástí klubové činnosti. Již od konce 30. let se zde vychovávali fotbaloví žáci, v době válečné a těsně poválečné se jim věnoval například Václav Vosátka. V 50. letech měl výchovu žáků na starost bývalý brankář František Rudolf. Začátkem 60. let se pak u nich krátce vystřídali Kešner, Mazourek, Vladimír Hodan (pak ale v rámci TJ založil turistický oddíl) a nakonec fotbalovou mládež převzal Miloslav Sazma, který vychoval celou jednu fotbalovou generaci. V průběhu 70. let ho nahradil Jiří Jerie proslulý důrazem na fyzickou připravenost hráčů. Žáci tehdy prošli velkým drilem, pravidelně běhávali od hřiště do Husince a zpátky, a časem se jim tvrdá příprava začala vyplácet, když byli schopni většinu týmů válcovat. Tehdejší žáci dodnes vzpomínají, že první poločasy bývaly ještě vyrovnané, ale v druhém dějství soupeř už nestíhal a Řež jim dávala vysoké příděly gólů.

Události roku 1968 citelně zasáhly českou společnost.

Nejprve se šířila euforie spojená s tzv. pražským jarem, ale srpnová okupace přinesla pocit zklamání a bezmoci. Okupace vojsky Varšavské smlouvy ovlivnila životy velkého počtu lidí a měla zásadní vliv i na poměry v Ústavu jaderné-

ho výzkumu. Fotbalu na nejnižší úrovni se ale dotkla jen minimálně a členové klubu řešili i nadále tradiční a nikdy nekončící starosti spojené s mistrovskými zápasy, s cestováním na venkovní utkání, sháněním balonů, péčí o hřiště apod. Přitom se pozvolna zvyšovaly nároky na administrativní práci v oddíle a nebylo jednoduché sehnat někoho, kdo by se tomu ve volném čase chtěl věnovat. Proto když se v roce 1970 po letech do Řeže vrátil Jaroslav Prodělal, měli členové oddílu zájem na tom, aby se opět podílel na jeho řízení. Nebylo divu, Jaroslav Prodělal byl uznávanou osobností a měl řadu zkušeností ještě z 30. a 40. let, kdy zastával funkci jednatele klubu. Nyní byla situace sice trochu jiná, fotbalový oddíl zůstal stále součástí TJ Sokol, ve kterém vedle něj existovaly ještě tenisový oddíl, turistický oddíl a základní tělovýchova, ale i tak Jaroslav Prodělal nabídku přijal a oddíl krátce vedl. Po několika rozmiškách ohledně financí ale nakonec z vedení odstoupil a zůstal pouze věrným divákem. Významnou roli ve vedení oddílu potom hráli Miloslav Sazma, Jiří Šoukal, Josef Dvořák a také Václav Doležal. Stejně jako v předchozích letech dbali na to, aby se hrál nejen fotbal, ale aby se fotbalový oddíl podílel i na kulturním životě v obci. Tradičně se pořádaly zábavy v hospodě v Husinci nebo v jídelně v ústavu. Snažili se také spolupracovat s ústavem a členové oddílu se nevyhnuli ani různým pracovním brigádám v obci.

Neopominutelnou součástí života fotbalistů bylo ale také slavení v hospodě, zejména hospoda v Husinci tehdy zažila řadu divokých pitek, ať už se slavily narozeniny, konec sezony nebo fotbalové úspěchy řežské nebo reprezentační, zejména triumf československých reprezentantů na Mistrovství Evropy v roce 1976. Občas se pařilo také v dřevěných kabinách, které byly postaveny v rohu hřiště poblíž slavobrány. Během 70. let ale bohužel došlo k nehodě a kabiny vyhořely. Pod vedením předsedy Jiřího Šoukala proto došlo

Mužstvo z přelomu 70. a 80. let, horní řada zleva: 1. Miroslav Srba, 2. Jiří Lacina, 3. Antonín Rudolf, 4. Jaroslav Damek, 5. Vratislav Čech, 6. Oldřich Bouška, 7. Ladislav Eliáš, dolní řada zleva: 1. Oldřich Krhovský, 2. Jiří Heřman, 3. Josef Šmerda, 4. Miloslav Sazma 5. Josef Jirásek 6. Josef Klouda, 7. Karel Černý

Stará garda v roce 1979 na turnaji ve Větrušicích, horní řada zleva: 1. Miroslav Srba, 2. Václav Srba, 3. Josef Bouček, 4. Václav Křišťufek, 5. Doležal, 6. Vokoun, dolní řada zleva: 1. Josef Zika, 2. Stanislav Paštiak, 3. Milda Brzybotatý (brankář), 4. ..., 5. Václav Pastyřík, 6. Antonín Vaněk

k výstavbě nových zděných kabin na kopci nad hřištěm, na jejichž stavbě se podílela celá řada členů oddílu. V tehdejšímu systému hospodářství se většina materiálu musela pořizovat pokoutně a úpravě terénu a samotné stavbě se muselo věnovat mnoho brigádnických hodin. Nakonec se však v roce 1977 podařilo vybudovat vyhovující kabiny s klubovnou, kde se v následujících letech odehrávala setkání členů.

V 70. letech řežský tým odehrál celou řadu skvělých utkání, pamětníci dokonce vzpomínají, že se postoupilo, ale hned v další sezoně mužstvo opět sestoupilo do nejnižší soutěže. Členy mužstva byli například Oldřich Krhovský, Jiří Prodělal, Miloslav Sazma, Vratislav Čech, Oldřich Bouška, Jiří Lacina, Jaroslav Damek (dlouholetý správce hřiště), Miroslav Srba, Oldřich Kotelenský, Josef Klouda a další.

V roce 1979 se částečně pozměnilo vedení fotbalového oddílu, předsedou se stal Vratislav Čech (1979–1994). Pokladnu si vzal na starost Oldřich Bouška (1979–1986), zatímco pozici jednatele i nadále zastával Miloslav Sazma. V první polovině 80. let nastupovali Vratislav Čech, Karel Černý, Zdeněk Mazourek, Jiří Pokora, Zdeněk Pokora, Josef Sedláček, Jiří Šoukal mladší, Heřman, Šmerda, Zbyněk Johanis, Antonín Rudolf, Ivan Charvát, Josef Jirásek, a doplňovali je zaměstnanci z Metrostavu. Tehdy převážil názor, že postup do vyšší soutěže by byl finančně náročný, mnohé nelákalo ani větší cestování, a proto tým i přes výborné výsledky zůstával stále v nejnižší třídě. Mistrovské zápasy ostatně nebyly to jediné, čím se tehdy žilo. Fotbalový oddíl pravidelně pořádal

zábavy v hušinecké hospodě, velkou událostí také bývalo posezení na konci sezony, na kterých se zpravidla vyhlašoval nejlepší hráč sezony. Nové kabiny tvořily poměrně dobré zázemí,

Fotografie ze 70. let. Horní řada zleva: 1. Šmerda, 2. Václav Mačal, 3. Oldřich Bouška, 4. ..., 5. Josef Jirásek, 6. ..., 7. ..., 8. ..., 9. Antonín Rudolf, 10. Jaroslav Damek, dolní řada zleva: 1. Jiří Prodělal, 2. Jiří Lacina, 3. Jiří Heřman, 4. ..., 5. Oldřich Kotelen-ský, 6. Oldřich Bílek

Fotografie z roku 1983, horní řada zleva: 1. Miroslav Hrdlička, 2. Josef Sedláček, 3. Oldřich Bouška, 4. Zbyněk Johanis, 5. Ka-rel Černý, 6. Antonín Rudolf, dolní řada zleva: 1. Jindřich Vich, 2. Zdeněk Pokora, 3. Jiří Pokora, 4. Vratislav Čech, 5. Josef Jirásek

a proto se mimo sezonu v hojně míře organizova-ly turnaje dospělých i žáků. Ani v 80. letech ne-chyběly pravidelné brigády a prováděl se také sběr železa. Nové vedení rovněž dbalo o propagaci klu-bu, když nechalo zhotovit klubové odznaky. Příz-nivé byly v 80. letech pro fotbalový oddíl i poměry ve vedení TJ Sokol Řež, jehož předsedou byl Josef Bouček a místopředsedou jednatel fotbalového od-dílu Miloslav Sazma, který se v polovině 80. let stal i předsedou Sokola.

V 80. letech měly zdejší děti velký výběr z mi-moškolních aktivit, zlatou éru prožíval turi-stický oddíl, který pořádal množství výletů a každoročně se konal letní tábor.

Kromě toho fungoval i tenisový oddíl a kroužek letec-kého modelářství pod vedením Pavla Fencla. Přesto se mezi dětmi udržel zájem i o fotbal, žáky tehdy vedli Jo-sef Sedláček a Oldřich Bouška a s jejich působením se pojilo množství nezapomenutelných zážitků, třeba když se přejíždělo na venkovní zápasy jenom v jediném autě a kluci se mačkali nejenom na zadních sedadlech, ale ke své velké radosti také v kufru.

Na přelomu 80. a 90. let se pod vedením Jiřího Prodě-lala dala dohromady parta mladých hráčů a zkušeněj-ších borců, kteří dokázali po letech opět postoupit do III. třídy. Za postupové mužstvo ze sezony 1990/1991 nastupovali Roman Havel (brankář), Jiří Vaněk, Stanislav Kohoutek, Petr Křikava, Ivan Charvát, Petr Beran, Pavel Maršálek, Jindřich Vich, Jiří Horák, Jaroslav Knor, Adolf Rýdl, Josef Jirásek. Mužstvo proslulo mimořádnou stře-leckou produktivitou. Nejlepšími střelci se tehdy stali s 36 góly Petr Beran a Stanislav Kohoutek. Zejména Petr Beran přitom v posledních dvou zápasech docílil znač-ného množství branek, a proto se po posledním zápase

Žáci z 80. let. Horní řada zleva: 1. Josef Sedláček 2. František Damek, 3. Pavel Maršálek, 4. Lukáš Bouška, 5. Tomáš Šlapák, 6. Jaroslav Červený, 7. Jaroslav Veselý, 8. Josef Kubera, 9. Petr Macal, 10. Miroslav Srba, dolní řada zleva: 1. Milan Sazma, 2. Miroslav Srba, 3. Václav Podracký, 4. Jan Vaněk, 5. Tomáš Vyšín, 6. Pavel Macal, 7. Štěpán Šenfluk, 8. Michal Vaněk, 9. Václav Srba, vpředu Jan Čížek (brankář)

musely přepisovat již předem napsané diplomy. Mezi střelci tak Stanislav Kohoutek obsadil 1. – 2. místo a Petr Beran 2. – 1. místo, celkově mužstvo nastřílelo přes sto branek a nejnižší soutěži jasně dominovalo. V následujících letech se k nim přidali i další mladší hráči a mužstvu se dařilo udržet III. třídu, což umožnilo vznik B mužstva, které nastupovalo ve IV. třídě.

Sametová revoluce roku 1989 proměnila celou společnost a měla vliv i na fungování fotbalového oddílu.

Rozpad socialistických sportovních struktur postupně vedl k osamostatnění sportovních oddílů od tělovýchovných jednot, které je sdružovaly. V rámci TJ Sokol Řež, který se v roce 1991 přetransformoval na občanské sdru-

žení, působily začátkem 90. let Turistický oddíl mládeže (TOM), oddíl kopané, oddíl tenisu a oddíl jachtingu, brzy se ale začalo vyjednávat o rozpadu TJ Sokol a jednotlivé oddíly se měly vydat vlastní cestou. Fotbalový oddíl TJ Sokol Řež – kopaná se přeměnil na SK Husinec-Řež – kopaná a navrátil se tak ke svému staršímu názvu z konce 30. let. K definitivnímu rozpadu Sokola a vzniku SK došlo 17. dubna 1993 a z TOM Řež a SK Husinec-Řež – kopané se tehdy staly organizace s vlastní právní subjektivitou. Proto se musely sepsat i nové stanovy klubu, které byly schváleny v květnu 1993. V nich se mimo jiné zdůrazňovalo, že se klub stal pokračovatelem a garantem zachování myšlenek a výsledků práce svých předchůdců. V těžkých časech přechodu na nový způsob hospodaření se předsedou stal Kamil Šenfluk (1994–2002), funkci pokladníka vykonávali v letech 1990–1993 Jiří Šoukal mladší společně s Miloslavem Sazmou, dále Jiří Beníšek (1993–1995) a po něm Míla Šenfluková (1995–2005), většinu administrativy obstarával jednatel klubu Milo-

Úspěšné mužstvo z počátku 90. let. Horní řada zleva: 1. Jiří Krupka, 2. Petr Beran, 3. Stanislav Kohoutek, 4. Jiří Horák, 5. Jaroslav Knor, 6. Pavel Maršálek, 7. Josef Jirásek, 8. Jiří Prodělal, dolní řada zleva: 1. Tomáš Vyšín, 2. Jiří Vaněk, 3. Jan Vaněk, 4. Roman Havel, 5. Pavel Malík, 6. Miroslav Srba

slav Sazma, který byl zároveň posledním předsedou TJ Sokol a sehrál tak důležitou roli při ukončování činnosti a převádění majetků a práv na SK. I přes nový způsob hospodaření se však klub neobešel bez tradičních brigád, do paměti členů se zapsala zejména oprava kabin v roce 1994, ale množství prací se muselo provádět i v následujících letech.

Pohled na hřiště v 90. letech

Druhá polovina 90. let přinesla značný rozvoj fotbalového zázemí. Část kabin byla přeměněna na občerstvení, které se od té doby stalo nedílnou součástí fotbalového provozu v Řeži. V těchto letech se však nepodařilo zabránit sporům o to, kdo by měl hospodu vést. Krátce ji měl v pronájmu Jaroslav Koukal. Ve vyhroceném hlasování o nového hospodského v roce 1998, které bylo po prvním kole vyrovnané, nakonec získal smlouvu Miroslav Srba, který pak provozoval hospodu až do roku 2008. V tomto období došlo k několika stavebním úpravám kabin a zdárný rozvoj hospody byl neodmyslitelně spjat s atmosférou domácích zápasů. Hospoda byla ostatně vždycky

významnou součástí fotbalového klubu. Ať už se nacházela kdekoli, vždy se tam scházela členská základna, debatovalo se o zápasech a o výkonech hráčů, řešily se organizační záležitosti, odehrávaly se zde schůze výboru i valné hromady, zpívala se klubová hymna a ukončovala sezona. Už samotné založení klubu se odehrálo v hospodě u Václava Laštovky (později U Listíků), dlouhou dobu hrála klíčovou roli zejména hospoda V Luhu (U Lípy), v 90. letech hospoda u Srbů v horní Řeži a posléze hospoda na hřišti. Kozibar byl zase tradičně spjat s béčkem, které se zde setkávalo před odjezdem na venkovní utkání a nežřídka také hodnotilo své zápasy.

Významným mezníkem z přelomu století bylo zatravnění stále ještě škvárového hřiště.

To sice bylo postrachem mnohých soupeřů, ale působilo nepříjemnosti i domácím hráčům. Škvára šla často jen obtížně smýt a mnohým obětavým hráčům i po omytí zůstávala v nohách. V roce 1999 se proto začalo intenzivně plánovat zatravnění hřiště. Hlavní práce probíhaly v letech 2000 a 2001, kdy se musely odehrát všechny zápasy venku a s ohledem na nákladnost celého projektu se také přestalo vyplácet cestovné. O zatravnění hřiště se výrazně zasloužil nejen celý výkonný výbor klubu (od roku 1997 ve složení předseda Kamil Šenfluk, jednatel Miloslav Sazma, pokladní Míla Šenfluková, člen Kamil Plavec, a jako trenéři Jiří Vaněk a Karel Černý), ale zvláštní poděkování patřilo také Petru Beranovi, Martinu Lemonovi a Marii Srbové. Na zdárném zatravnění se podíleli i další členové klubu, kteří pomáhali při péči o trávník. Slavnostní otevření nového hřiště se nakonec konalo v srpnu 2001 přátelským zápasem proti Větrušicím. Důležitou roli sehrála také podpora obce, v jejímž čele tehdy stál starosta Jaroslav Pína a místostarostou byl bývalý hráč Josef Hladík.

Práce na zatravňování hřiště

Historicky první sekání nové trávy na hřišti

Fotbalově se střídaly úspěchy s neúspěchy, v sezoně 1996/1997 A mužstvo po letech sestoupilo do IV. třídy, ale v následující sezoně 1997/1998 opět slavně postoupilo. Průběžné první místo po podzimní části sezony tehdy vedlo hráče k důkladné zimní přípravě a na jaře zdárně dotáhli dobře rozehranou sezonu do postupového konce. Na jejím konci si pak slavně vykouřili vítězný doutník.

Trenér Jiří Vaněk, který v několika utkáních sám nastoupil, po skončení ročníku chválil zejména kolektivní hru celého týmu, jehož členy byli Štěpán Šenfluk, Tomáš Vyšín, Michal Vaněk, Miroslav Srba, Petr Beran (kapitán), David Vojáček, Jan Vaněk, Pavel Filip, Libor Černý, Roman Sivák, Václav Srba, Stanislav Kohoutek, Pavel Malík, Jan Socha, Jindra M., Petr Křikava, Jiří Krupka, Sopko. Pravidelně se také hlasovalo o nejlepšího hráče utkání a na konci sezony se vyhlašoval nejlepší hráč sezony, kterým se tehdy stal Václav Srba. Bohužel v dalším roce se A mužstvu už tolik nedařilo, skončilo předposlední a sestoupilo zpět do IV. třídy.

Za Běčko vedené trenérem Karlem Černým v té době hráli například Jaroslav Damek, Jiří Lacina, Karel Černý, Zdeněk Mazourek, Libor Mazourek, Aleš Synek, Jiří Kádě, Roman Kuchař, Jiří Vaněk, Ondřej Bulvas, Kamil Plavec, Milan Maleňák, Libor Smetana, Jaroslav Červený, Jan Štěpán a Oldřich Vasil, ale doplňovali je i hráči z Áčka. Přesto chodilo čím dál tím méně hráčů a začalo se uvažovat o zrušení Běčka. K tomu nakonec v roce 2000 došlo i proto, že se kvůli zatravňování musely všechny zápasy hrát venku.

Po zatravnění hřiště se zvedl zájem o fotbal.

Opět vedle sebe fungovala dvě mužstva (A a B), přičemž obě nastupovala v nejnižší IV. třídě, jen v odlišných skupinách. Zatímco Áčko pravidelně útočilo na postup, který mu však těsně unikal, Běčko se pohybovalo v dolní části tabulky. V roce 2002 se začalo otevřeně spekulovat o založení nového konkurenčního klubu v obci, který by nesl jméno Vltavan. Došlo dokonce k zaregistrování spolku FC Vltavan Husinec, nakonec z toho ale sešlo, protože by si kluby navzájem nemohly půjčovat hráče, což mnohdy zachránilo B tým před kontumací. Navíc by se tím v obci vytvořila nežádoucí rivalita.

Fotografie z postupové sezony 1997/1998. Horní řada zleva: 1. Karel Mačupa, 2. Václav Srba, 3. Miroslav Srba, 4. Štěpán Šenfluk, 5. Libor Černý, 6. Jiří Krupka, 7. Petr Beran, dolní řada zleva: 1. Petr Křikava, 2. Michal Vaněk, 3. Pavel Filip, 4. Jan Vaněk

Vítězný doutník po postupu do III. třídy v roce 1998, horní řada zleva: 1. Pavel Filip, 2. Míla Šenfluková, 3. Miloslav Sazma, 4. Jaroslav Červený, 5. Petr Beran, 6. Miroslav Pucherna, 7. Jiří Vaněk, dolní řada zleva: 1. Karel Černý, 2. Štěpán Šenfluk, 3. Kamil Plavec, 4. Michal Vaněk, 5. Tomáš Vyšín, 6. David Vojáček, 7. Václav Srba, 8. Zdeněk Mazourek, 9. Román Sívák, 10. Kamil Šenfluk, 11. Petr Křikava, 12. Jan Vaněk

Veškeré úvahy o novém klubu nakonec definitivně odplavila srpnová povodeň roku 2002. Ta značně poničila nové hřiště a stejně tak poškodila i kabiny. Následující sezonu musela obě mužstva i žáci odehrát všechna utkání venku a složitě hledat finance na obnovení hřiště. Starosti spojené s rekonstrukcí kabin a obnovou hřiště musel řešit už nový předseda klubu Stanislav Kohoutek, který byl zvolen jen pár dní před povodní, v červnu 2002.

Poprvé se opět hrálo na travnatém hřišti v Řeži v sezoně 2004/2005.

Tehdy se však příliš sportovně nedařilo, obě mužstva skončila na chvostu tabulky své skupiny (Áčko třetí od konce, Běčko druhé od konce) a znovu se začala řešit otázka, jestli má smysl držet dvě mužstva na shodně nízké úrovni, která měla navíc potíže s nedostatkem hráčů.

Stará garda při oslavách výročí 70 let klubu: Horní řada zleva: 1. Ludvík Prodělal, 2. Jiří Šoukal, 3. Miroslav Srba, 4. Zdeněk Dosoudil, 5. Bílek, 6. Vratislav Čech, 7. Doležal, dolní řada zleva: 1. Stanislav Paštiak, 2., 3., 4. Josef Klouda, 5. Bedřich Studnička, 6. Antonín Kolář, 7.

Povodeň v srpnu 2002

Posezení v hospodě po zápase v postupové sezoně 2005/2006, sedící zleva: 1. Vratislav Čech, 2. Jan Vaněk, 3. David Kolář, 4. Michal Chramosta, 5. Jaroslav Daněk, 6. Jiří Heřman, stojící zleva: 1. Josef Sedláček, Pavel Hoffmann, 3. Jiří Šoukal, 4. Karel Pinker, sedící napravo z profilu: 1. Petr Beran, 2. ..., 3. Tomáš Čech, 4. Petr Vaněk

V březnu 2005 došlo k obměně ve vedení klubu, předsedou byl zvolen Kamil Plavec (2005–2008), tehdejší starosta obce, pokladní Marie Srbová (2005–2009), jednatelem zůstal Miloslav Sazma. Rozšířil se i počet běžných

členů výboru, odstoupil Karel Černý a místo něj ve výboru pracovali Karel Němec, Stanislav Strnad, Vratislav Čech a Josef Sedláček. Podstatnou změnu představovalo zrušení B týmu a všichni zbývající hráči, kteří ještě chtěli hrát, nastupovali v následující sezoně v mužstvu nově vedeném trenérem Josefem Sedláčkem. Poměrně široký kádr doplnil Petr Vaněk vracející se z Dukly Praha, po pár zápasech naskočil do sestavy i nový hráč Martin Volejník a mužstvo vedené kapitánem Petrem Beranem začalo psát zlatou kapitolu v dějinách klubu. Fantastická jízda začala ve čtvrtém kole na hřišti Větrušic, kde náš tým deklasoval odvěkého rivala 7:0, v následujících týdnech postupně přidával další výborné výsledky a držel se mezi špičkou soutěže. Na domácí zápasy chodilo hodně diváků, na některých utkáních byl i fanouškovský kotel a vysoký počet příznivců jezdil i na venkovní zápasy, což vytvářelo mimořádnou atmosféru. O zimní přestávce zkušení hráči připomněli odvěké pravidlo, že když se v Řeži přes zimu chodí běhat, tak se postoupí a většina týmu skutečně přes zimu jednou týdně běhávala od hřiště do Husince a odtud po hlavní zase zpět ke hřišti. Násbíraná fyzická v jarní části sezony přinesla své ovoce a mužstvo pravidelně vítězilo. Důležité bylo zejména těžké domácí utkání s Větrušicemi, které nakonec o Velikonocích zdolali 2:1.

Klíčová událost se odehrála v květnu 2006.

Mratín odstoupil ze soutěže a všechny jeho výsledky byly anulovány. Týmy z popředí tak přišly o tři body, ale Řež s Mratínem prohrála, a proto nepřišla o žádné body a rázem se dostala do čela soutěže. Aby se tým udržel na prvním místě zaručujícím postup, musel pravidelně vítězit a hned následující domácí zápas s Postřižínem nabídl nebývalé drama. Krátce před koncem vedl Postřižín 2:1 a tou dobou již všichni nehrající hráči běhali kolem hřiště a co nejrychleji házeli zakopnuté

Z oslav postupu do III. třídy, červen 2006, rakev symbolizující IV. třídu

míče zpět do pole, aby bylo co nejvíce času na vyrovnání. A vyplatilo se. V 90. minutě se naskytla standardní situace z 20 metrů a kopající Venca Srba zachoval klid a srovnal na 2:2. Ve třetí minutě nastavení se pak balon zničehonic dostal k Jiřímu Neužilovi, který životní ranou propálil všechno, co mu stálo v cestě, a rozhodl o vítězství 3:2. Rázem vypuklo obrovské nadšení, někteří fanoušci dokonce vběhli na hřiště a začali oslavovat důležité vítězství. V následujících zápasech pak již naše mužstvo drželo potřebný náskok před Mochovem, a i když ne všechny zápasy byly ideální, tým, jehož členy byli David Kolář, Václav Srba, Petr Vaněk, Jan Vaněk, Zdeněk Vlach (brankář), Dušan Šmerda, Petr Beran, Adam Pešek, Petr Bárta, Jiří Neužil, Jiří Heřman, Martin Volejník, Michal Chramosta, Miroslav Cymbál, Tomáš Čech, Jan Křikava, Jaroslav Daněk mohl slavit postup do III. třídy. Týmový úspěch potom trenér Josef Sedláček komentoval slovy:

„Já jsem vás nenaučil hrát fotbal, ale udělal jsem z vás partu.“

Vynášení IV. třídy v rakvi do Vltavy, v průvodu zleva: 1. Martin Volejník, 2. David Kolář, 3. Václav Srba, 4. Jiří Heřman, 5. Jan Křikava, 6. Jan Vaněk, 7. Jiří Šoukal, 8. Jiří Neužil, 9. Kamil Plavec

Václav Srba pouští rakev do řeky

Tato parta pak uspořádala památné oslavy v hospodě na hřišti, jejichž součástí byl přátelský „srandamač“ mezi sebou, servírka nahoře bez, opékání prasete, popíjení šampaňského a vypuštění rakve symbolizující čtvrtou třídu po Vltavě. Rakev se však zasekla již u lávky, což předznamenalo brzký pád zpět do IV. třídy. V sezoně 2006/2007 mužstvo vedené Jaroslavem Bártou, který kladl

důraz na pravidelné náročné tréninky, ještě příslušnost ve III. třídě uhájilo, ale v sezoně 2007/2008 smolně sestoupilo z předposledního místa, ze kterého se v předchozích letech nepadalo.

V té době se pozvolna začala do dospělého mužstva zapracovávat generace úspěšných dorostenců, kteří s fotbalem začínali na konci 90. let.

Přitom péče o žáky prošla během 90. let velkou krizí. Ještě na počátku 90. let vedl žákovské mužstvo Miloslav Sazma, ale pak přestali žáci chodit a v roce 1993 byl jejich tým zrušen. O obnově žákovského mužstva se opakovaně uvažovalo, dlouho se ale nedařilo je vzkřísit a znovu byli přihlášení do soutěže až v roce 1999. U zrodu mladého týmu stál opět Miloslav Sazma, který si dal za cíl vychovat novou generaci místních fotbalistů. Zpočátku bylo znát, že jim chyběla fotbalová průprava od mladších let, většina žáků neakceptovala rozestavení a všichni se vrhali jenom po balonu, čímž vytvářeli obrovský chumel hráčů bojujících o balon. Při trénincích na škvárovém hřišti tento „řežský chumel“, jak tomu říkali i sami kluci, zdvihal prach a nebylo na hřišti nic vidět. Časem se ale fotbalové dovednosti chlapců zlepšily a v sezoně 2001/2002 dokonce jejich tým skončil na druhém místě. Nejstarší z těchto žáků poté přešli do dospělých nebo do dorostu v Klecanech a později se podíleli na postupu A týmu v sezoně 2005/2006. Kvůli povodním z roku 2002 se následující sezony musely hrát na Větrušicích. Navíc se Miloslav Sazma nemohl naplno věnovat žákům, protože povodeň zasáhla i jeho domov, a proto se společně s ním žákům věnovali Stanislav Kohoutek a David Kolář. Posléze je převzal Karel Černý, který s nimi v sezoně 2003/2004 slavil i postup do okresního přeboru žáků. Od roku 2005 se jim věnoval Stanislav Strnad, který s většinou žáků a svým asistentem Zdeňkem Mazourkem plynule přešel do dorostu. Dorost vznikl v roce 2006

a úspěšně hrál v okresním přeboru dorostu v sezonách 2006/2007 až 2010/2011. Nakonec bylo i díky řadě mladých a perspektivních hráčů končících v dorostu v roce 2009 znovu vytvořeno B mužstvo. Jeho vedení se opět ujal Vratislav Čech, zatímco Stanislav Strnad převzal Áčko, a dorostence v následujících letech vedl Michal Válek.

Žáci v roce 2005. Horní řada zleva: 1. Přemysl Ernest, 2. Stanislav Strnad, 3. Pavel Johanis, 4. Kryštof Šmejkal, 5. Petr Štirand, 6. Petr Šoukal, 7. Adam Kubala, 8. Jan Petrůj, 9. Ladislav Jindra, 10. Michal Bubanec, Zdeňk Mazourek, dolní řada zleva: 1. Jakub Vomáčka, 2. Vilém Ernest, 3. Dan Wagner, 4. Josef Jindra, vpředu Jakub Strnad (brankář)

Množství mladších dětí vedlo v roce 2005 ještě ke vzniku přípravy žáků do osmi let.

Chlapci pak po sezoně 2005/2006 v přípravce přešli do žáků. Věnovali se jim Stanislav Křišťůfek a Petr Zeman. Poté, co tato silná generace odrostla, se ale bohužel místní žákovský fotbal v roce 2011 opět rozpadl. Příchod nových obyvatel po roce 2007 v souvislosti s výstavbou a otevřením tzv. Červené Skály přinášel i naději, že se členstvo klubu rozšíří o nové hráče. Nových hráčů ale přibýlo jen velmi

málo a klub musel doplňovat mužstvo o hráče odjinud. V letech 2006–2014 se také naplno rozvinul zcela nový fenomén, když za naše mužstva začali v hojné míře nastupovat cizinci. Nejprve to byl Vietnámec ze samoobsluhy ze sídliště přezdívaný Toti, jednou z mála nových tváří spojených s Červenou Skálou se stal Ekvádorec Miguel Santiago Lasso Alvear a hráčskou stopu zde zanechali další Latinoameričané, kteří však s obcí již neměli nic společného.

Zároveň v těchto letech došlo i ke změnám ve vedení klubu, předsedu Kamila Plavce (2005–2008) nahradil Jan Vaněk (2008–2009) a toho Michal Ráž (2009–2017) a na postu jednatele místo Miloslava Sazmy (1963–2008) krátce úřadoval Jiří Šoukal nejmladší (2008–2010) a po něm Michal Válek (2010–současnost). Hospodaření klubu měla na starost Marie Srbová (2005–2009) a po ní Jan Vaněk (2009–současnost). Tehdejší snahy o modernizaci fotbalového zázemí bohužel vyzněly naprázdno, nepodařilo se získat dotaci na plánovanou přístavbu kabin ani postavit tréninkové hřiště na místě bývalého bazénu.

Hráčská základna byla na přelomu desetiletí (v letech 2008–2013) poměrně početná.

K zápasům obou týmů nastupovali například Václav Srba, Miroslav Srba, Josef Srba, Jan Vaněk, Petr Vaněk, Jiří Šoukal nejmladší, Petr Šoukal, Jakub Strnad, Michal Pouska, Dušan Šmerda, Miroslav Cymbál, Adam Kubala, Pavel Johanis, Petr Štirand, Jan Křikava, Jiří Charvát, Martin Charvát, David Kolář, Libor Černý, Petr Bárta, Pavel Dvořáček, Jiří Heřman, Zdeněk Vlach, Jiří Brzybohatý, Štěpán Prchal, Adam Pešek, Michal Válek, Michal Ráž, Miguel Santiago Lasso Alvear, Manuel Gonzales Mendoza, Andrés Felipe Caballero, Michal Chramosta, Pavel Hodura, Roman Šilhánek, Radim Houška, Jan Dus, Martin Křišťufek a další.

Foto z tradičního ukončení sezony. Horní řada zleva: 1. Martin Křišťufek, 2. Miroslav Cymbál, 3. Adam Kubala, 4. Štěpán Prchal, 5. Stanislav Strnad, 6. Jiří Šoukal, 7. Zdeněk Vlach, 8. Michal Válek, 9. Miloslav Sazma, 10. Roman Havel, 11. Zdeněk Mazourek, 12. Roman Šilhánek, 12. Michal Bubanec, dolní řada zleva: 1. Lukáš Spilka, 2. Pavel Johanis, 3. Jan Křikava, 4. Petr Šoukal, 5. Petr Vaněk, 6. Jakub Strnad (brankář), 7. Miguel Santiago Lasso Alvear, 8. Pavel Dvořáček, 9. Jan Vaněk, 10. Vasil Korol, vzadu na lavičce v roli diváků Adam Pešek a Stanislav Křišťufek

Nové desetiletí 21. století začalo optimisticky.

Seriál Okresní přebor (premiéra v září 2010) a na něj navazující stejnojmenný film (premiéra v březnu 2012) značně zpopularizovaly amatérský venkovský fotbal a zdálo se, že se blýská na lepší časy. Nic na tom neměnila ani povodeň z roku 2013, která sice zaplavila řežské hřiště, ale ve srovnání s povodní roku 2002 nepřinesla klubu žádné větší škody. Dobrou atmosféru v klubu posilovaly i různé akce, vedle tradičních oslav konce sezony také pořádání Tour de Beer, během kterého část hráčů společně obcházela všechny místní hospody na jeden zátah. Áčko bojovalo o postup do III. třídy a Běčko poskytovalo dostatečný prostor pro hru řadě mladších i starších hráčů. Přestože Běčko většinou končilo v druhé polovině tabulky, zažilo i slavné a nezapomenutelné chvíle,

například když v květnu 2010 docílilo neuvěřitelného vítězství 11:7 nad Sokolem Babice. Přes všechnu snahu se ale Áčku postoupit nepodařilo a pozvolný úbytek zájmu nakonec vedl opět ke zrušení Běčka, které poslední dva roky končilo suverénně poslední. Od sezony 2013/2014 opět hrálo jen jedno mužstvo mužů nejprve pod vedením Jana Vaňka, od roku 2014 pod vedením Petra Vaňka.

Stará garda v roce 2005, horní řada zleva: 1. Jiří Lacina, 2. ..., 3. Petr Syřůček, 4. Zbyněk Johanis, 5. Josef Sedláček, 6. Petr Zeman, 7. Vratislav Čech, 8. Stanislav Kohoutek, dolní řada zleva: 1. Pavel Dvořáček, 2. Zdeněk Mazourek, 3. Petr Křikava, 4. Karel Černý, 5. Vasil Korol, 6. Stanislav Strnad, 7. Luboš Bašta, vpředu ... (brankář)

Stále výraznější roli začala hrát stará garda, ve které se potkávali hráči z úspěšných fotbalových generací ze 70., 80. a 90. let postupně doplňovaných hráči z prvního desetiletí 21. století. Pozvolna narůstal počet jejich přátelských utkání a dnes se již pravidelně účastní několika turnajů a každoročně také pořádá vlastní turnaj, pojmenovaný Memoriál Jiřího Vaňka, podle předčasně zemřelého hráče a trenéra, který se v 80. a 90. letech výrazně podepsal pod postupy našich mužstev do III. třídy.

Memoriál se poprvé hrál v roce 2005 ještě jako turnaj pro A mužstvo, postupem času se ale stal tradičním podnikem staré gardy.

V druhé polovině desetiletí se začala prohlubovat krize amatérského vesnického fotbalu v České republice.

Ubývají týmy, řada klubů pro nezájem hráčů zaniká a ty ostatní zpravidla mají co dělat, aby se udržely. Ozvuky těchto problémů zasáhly i náš klub, který nejprve přišel o mládežnické kategorie, posléze byl nucen pro omezený zájem hráčů zrušit B mužstvo a záhy se dostal i do personální krize v A mužstvu, které zachránil příchod přespolních hráčů. Příliš přátelsky se přitom nechovala ani Fotbalová asociace ČR (od roku 2011 nástupce Českomoravského fotbalového svazu), která po své reorganizaci zvýšila členské příspěvky, snížila dotace na venkovské kluby a ještě omezila vzájemnou výpomoc spřátelených klubů například zrušením hostování. Korunu negativnímu vývoji nasadilo zatčení předsedy Fotbalové asociace ČR Miroslava Peltý v březnu 2017 a jeho obvinění z přerozdělování státních dotací, což vedlo k pozastavení dotací všem klubům. Na vážnost situace ohledně amatérského fotbalu upozornil i režisér a herec Jakub Kohák svým krátkým fiktivním dokumentem Konec fotbalu v Dolních Zálupech.

SK Husinec-Řež se však snaží všem potížím čelit.

Pod vedením nového předsedy Stanislava Strnada (od 2017 do současnosti) klub optimisticky hledí do budoucna nejen kvůli tomu, že mužstvo dospělých se relativně schází a předvádí i zajímavý fotbal, ale především díky tomu, že od roku 2017 opět trénují nejmenší děti. Do fotbalového umění je zasvěcuje bývalý hráč Václav Srba, pomáhá mu Petr Vaněk a v budoucnu budou chtít přihlášit žáky do soutěže.

Seznam použitých pramenů a literatury

Archiv Akademie věd ČR, fond Ředitelství výstavby Ústavu jaderné fyziky

Archiv SK Husinec-Řež

Národní muzeum, Archiv Oddělení dějin tělesné výchovy a sportu, sbírka Fotbal

Státní okresní archiv (dále SOKA) Praha – východ, Archiv obce Husinec

SOKA Praha východ, fond ONV Praha-sever

SOKA Praha-východ, fond MNV Husinec

SOKA Praha-východ, fond ONV Praha-východ

SOKA Praha-východ, fond OV KSČ, Praha-východ

SOKA Praha-východ, fond Sokol Husinec

SOKA Praha-východ, fond Sportovní sdružení Husinec-Řež

Školní kronika obce Husinec

Noviny:

Národní listy, 1939–1941

Národní politika, 1939–1945

Polední list, 1929–1945

Regionální noviny. Úřední zpravodaj Výkonného výboru fotbalového svazu Praha-východ, 1997–2009

Rekord. Československý všesportovní list, 1930–1948

Rudé právo, 1945–1948

Venkov, 1942

Ostatní:

<http://www.csfotbal.cz/prvni-liga/hrac/bronislav-samsonek/8461?>

Zákon č. 187/1949 Sb. o státní péči o tělesnou výchovu a sport

Zákon č. 71/1952 Sb. o organizaci tělesné výchovy a sportu

Literatura:

Adresář oddílů kopané a jejich činovníků, seznam hřišť a pokyny pro rozhodčí. Sestavila kancelář odboru kopané Tyršova kraje – Praha. Nakladatelství Československé obce sokolské, Praha 1950. ČERVENKA, Karel: Pokyny pro členy sboru rozhodčích středočeské skupiny ČSF; Seznam hřišť středočeské župy fotbalové ČSF. Středočeská župa fotbalová, Praha 1943.

ČERVENKA, Karel: Seznam hřišť Středočeské župy fotbalové Č.S.F. Středočeská župa fotbalová, Praha 1939.

KOROS, Rudolf: Soutěžní řád kopané. Sportovně technické a disciplinární předpisy platné v kopané. STN, Praha 1967.

KRÁLÍK, Jan (ed.): Lázně Toušeň. Sport a sportovci. Sborník dokladů a vzpomínek. Lázně Toušeň 1996.

KULHÁNEK, Josef: Výroční zpráva Středočeské župy fotbalové ČSSF za správní rok 1931

PETR, Vladimír – STARÝ, Rudolf: Soutěžní řád kopané. Platný od 1. července 1974. Olympia, Praha 1974.

Ročenka 1942–1944. Středočeská župa.

Středočeská župa fotbalová ČSF v roce 1946, Středočeská župa fotbalová, Praha 1947.

Středočeská župa fotbalová ČSF v roce 1947, Středočeská župa fotbalová, Praha 1948

TJ Libčice n. Vlt. - oddíl kopané : 1912-1977. TJ Libčice nad Vltavou, 1977.

VOLF, Karel – ŠEVČÍK, Josef: TJ Brandýs nad Labem. Almanach oddílu kopané k 75. výročí. Olympia/TJ. Brandýs nad Labem – oddíl kopané, Brandýs nad Labem 1976

VYSLOUŽILOVÁ, Markéta (ed.): Větrušice. Maroli, Praha 2005.

Vzpomínkou, postřehem nebo fotkou pomohli:

Beran, Petr

Čech, Vratislav

Černý, Karel

Havlík, Jindřich †

Hladík, Josef

Hulínová, Jaroslava

Jerie, Petr

Lacina, Jiří

Novotný, Jan

Pešková, Alena

Pokora, Josef †

Prodělal, Ludvík

Sazma, Miloslav

Sedláček, Josef

Srbová, Marie

Šenfluková, Míla

Šoukal, Jiří †

Šoukal, Jiří mladší

Vaněk, Jan

Tento text je poděkováním a poctou všem zmíněným, i těm, kdo nebyli jmenováni, ale kteří usilovně pracovali pro rozvoj našeho klubu. I když se nedostalo na vše, co by si zasloužilo zmínku, šlo především o to připomenout těžké i krásné časy, které náš fotbalový klub prožil.

Autor textu: Jiří Šoukal
Jazyková redakce: Jana Münzbergerová
Grafická úprava, sazba: Rudolf Kresa
Typografické korektury: Pavel Krist
Příprava fotografií: Petr Jerie
Vydavatel: Obecní úřad Husinec, IČ: 00240231
Husinec 2019